

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: V.T., st. přísl. Ukrajina, *zastoupeného ustanoveným zástupcem*
Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Praha 10, Sevastopolská 378/16 proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě
 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2017, č. j. OAM-3/LE-LE05-LE05-PS-2017,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) rozhodnuto o jeho zajištění. Ve smyslu § 46a odst. 5 téhož zákona byla stanovena doba zajištění do 27.4.2017.

V **podané žalobě** žalobce předně namítal, že není dán důvod zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. V této souvislosti poukazoval na znění shora uvedeného ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, přičemž uvedl, že toto je takřka doslovným převzetím textu čl. 8 odst. 3 písm. d) Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU (dále jen „směrnice č. 2013/33/EU“). Dále žalobce odkazoval na čl. 15 preambule směrnice č. 2013/33/EU, kde je uvedeno, že „Zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění“. Konstatoval, že je nepochybné, že důvody zajištění žadatele o mezinárodní ochranu musí být aplikovány

nanejvýš restriktivně, přičemž tato restriktivnost zajištění žadatele o mezinárodní ochranu v případě podání žádosti v zařízení o zajištění cizinců, tedy ve chvíli, kdy je připravováno či realizováno správní vyhoštění, se zrcadlí v tom, že možnost zajištění je připuštěna pouze v těch případech, kdy je žádost podána pouze za účelem vyhnutí se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání do ciziny.

V případě, že je taková žádost podána s tímto cílem a zároveň s jinými cíli, tedy např. s cílem skutečně získat mezinárodní ochranu na území ČR, a to i třeba s nereálnými představami neodpovídajícími podmínkám stanoveným v zákoně o azylu, tato možnost nepřipadá v úvahu. V tomto kontextu nemůže podle žalobce zůstat opomenuto ustanovení § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu, podle kterého se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, pokud žadatel o mezinárodní ochranu neuvádí žádné azylově relevantní důvody a podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Žalobce dále uvedl, že účelem zajištění podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je bezesporu to, aby nebylo zmařeno správní vyhoštění, vydání nebo předání osoby, která podala žádost o mezinárodní ochranu a zjevně na ni nemá nárok, tudíž by v případě neomezení osobní svobody bylo velmi pravděpodobné, že takový žadatel nebude spolupracovat s příslušnými správními orgány, bude se skrývat a zmaří tak vyhoštění. Žalobce tvrdil, že naproti tomu účelem předmětného ustanovení zjevně není to, aby byli zajištěni žadatelé, kteří sice podali žádost o mezinárodní ochranu mimo jiné za účelem znemožnění správního vyhoštění, ovšem touto žádostí sledují i jiné cíle, tedy především doufají v to, že by jim mohla být udělena mezinárodní ochrana. Zásadní otázkou, kterou se tedy musí žalovaný zabývat, je to, zda k podání žádosti o mezinárodní ochranu příslušný žadatel neměl ještě i jiné důvody, zda tedy mezinárodní ochranu skutečně nechtěl získat, nehledě na to, že mohl žádost podat dříve a že současnou žádostí patrně může sledovat (rovněž) zmaření správního vyhoštění. Za předpokladu, že by byly naplněny výše uvedené podmínky, tedy žadatel by svojí žádostí sledoval jen a pouze zmaření správního vyhoštění a ani by si nedělal naději na poskytnutí mezinárodní ochrany, by pak ovšem byly naplněny podmínky ustanovení § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu a bylo by možné takovou žádost zamítnout s odkazem na to, že je zjevně nedůvodná. Na straně 6 napadeného Rozhodnutí ovšem žalovaný výslovně konstatoval, že v případě žalobce nebude aplikováno ustanovení § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu, jelikož žalobce uvedl i jiné důvody pro získání mezinárodní ochrany, než je pouhá snaha zmařit správní vyhoštění. Žalovaný rovněž uvedl, že u žalobce bude posuzovat jeho žádost o mezinárodní ochranu z hledisek uvedených v ustanovení §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu, tedy uznal, že přichází v úvahu rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany. Jelikož v době vydání napadeného rozhodnutí pochopitelně dosud nebyla žádost o mezinárodní ochranu žalobce meritorně posouzena, nebylo možné předjímat, jak bude řízení skončeno. Jestliže tedy žalovaný uznal, že žádost o mezinárodní ochranu žalobce může vést k udělení mezinárodní či doplňkové ochrany, připustil, že žalobce svoji žádost nepodal pouze z důvodu, aby zamezil realizaci správního vyhoštění, nýbrž i z důvodů jiných (např. snahy o udělení mezinárodní ochrany). V případě, že by žalovaný měl za to, že žalobce neuvedl žádné azylově relevantní důvody a účelem žádosti je pouze zmaření správního vyhoštění,

nemohl by v žádném případě vyloučit zamítnutí žádosti podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu. Možnost, že by žalobce uvedl azylově relevantní údaje, avšak ve skutečnosti by neusiloval o získání mezinárodní ochrany, je *prima facie* absurdní. Napadené rozhodnutí tedy trpí zásadní vadou vnitřní rozpornosti, jelikož žalovaný v odůvodnění tvrdí, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla podána pouze za účelem zmaření správního rozhodnutí, avšak na druhou stranu již při vydání tohoto rozhodnutí (a tedy nikoliv po eventuálním doplnění žádosti o mezinárodní ochranu o nové, již azylově relevantní důvody) uznal, že bude žádost posuzovat z věcné stránky, protože se v ní nacházejí argumenty, které takové vyhodnocení vyžadují. Pokud tedy žalobce uvedl v žádosti důvody, které vylučují aplikaci ustanovení § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu, žádným rozumným způsobem nelze tvrdit, že by jedním z cílů podání žádosti o mezinárodní ochranu nebylo získání této ochrany, protože neexistuje žádný důvod domnívat se, že by žalobce o tuto ochranu nestál. I pokud by žádost byla podána rovněž za účelem zmaření správního vyhoštění, postup žalovaného, který vyloučil aplikaci ustanovení § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu, svědčí o tom, že je třeba žádost meritorně posoudit, a tudíž že žalobce přinejmenším eventuálně svojí žádostí sledoval udělení mezinárodní či doplňkové ochrany. V případě napadeného rozhodnutí tedy sám žalovaný uznal, že žalobce sledoval svojí žádostí mimo jiné i udělení mezinárodní ochrany, ačkoliv žádost podal rovněž za účelem zmaření vyhoštění a žádost mohl podat i dříve. Důvod zajištění podle ustanovení § 46a písm. e) zákona o azylu tedy není dán, neboť v souladu s článkem čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice č. 2013/33/EU lze tento důvod užít pouze v případě, že žadatel svojí žádostí nesleduje získání mezinárodní ochrany nebo jiný účel odlišný od pouhého zmaření správního vyhoštění.

Výklad žalovaného ovšem důvod zajištění dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nepřipustně rozšiřuje prakticky na všechny případy, kdy zajištění žadatelé potenciálně požádali o mezinárodní ochranu mimo jiné s cílem znemožnění správního vyhoštění. Tento výklad je však zřetelně nesprávný, protože takové zajištění by postihovalo osoby, u nichž udělení mezinárodní ochrany připadá v úvahu, což by byl zřetelně nesprávný extenzivní výklad možnosti zajištění, které musí být dle článku 15 preambule směrnice č. 2013/33/EU využíváno pouze ve výjimečných případech. Výklad žalovaného by naopak vedl k tomu, že zajišťovány by byly zcela všechny osoby umístěné v zařízení pro zajištění cizinců, které požádaly o mezinárodní ochranu, což je zcela v rozporu se základními zásadami této směrnice.

Dále žalobce poukazoval na skutečnost, že je občanem Ukrajiny, tedy země, jež se nachází ve složité politické situaci. Část jejího území je okupována Ruskem a část se nachází pod správou separatistických jednotek podporovaných ruskými silami. Vzhledem k tomu, že v případě žalobce je třeba zvlášť dobře zvažovat rozhodnutí o eventuálním udělení doplňkové ochrany s ohledem na to, z kterého regionu Ukrajiny pochází, a je tedy třeba jistým způsobem zvážit jeho původ a zázemí, nelze v žádném případě zcela *apriorně* vyloučit to, že žalobce má jistou naději na udělení přinejmenším doplňkové ochrany. V této situaci pak nelze dospět k závěru, že by žalobce vůbec nestál o udělení mezinárodní či doplňkové ochrany a že by nejpozději v okamžiku, kdy o ní požádal, za jediný důvod své žádosti považoval pouhé zmaření správního vyhoštění.

Žalobce pobýval na území České republiky velmi dlouhou dobu, vše nasvědčuje tomu,

že by zde dále rád pobýval, a to na základě jakéhokoliv právního titulu, tedy zcela jistě i statusu poživatele mezinárodní nebo doplňkové ochrany. Jelikož neexistuje sebemenší indicie svědčící o tom, že by snad žalobce např. zamýšlel opustit Českou republiku a odcestovat do dalšího, třetího státu, nelze se domnívat, že by svoji žádost o mezinárodní ochranu nemyslel vážně a o mezinárodní ochranu by ve skutečnosti nestál.

Žalobce dále namítal, že žalovaný nedostatečně a nesprávně posoudil aplikovatelnost zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. Vyhodnocení aplikovatelnosti opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu uvedené žalovaným v napadeném rozhodnutí na straně 4 je podle názoru žalobce očividně nesprávné a vychází z mylného pochopení institutu zvláštních opatření zakotvených v ustanovení § 47 zákona o azylu. Žalobce není migrantem pouze směřujícím přes Českou republiku do jiného státu, nýbrž se jedná o osobu, která na území České republiky dlouhodobě pobývala, a to nikoliv krátkou dobu také zcela legálně. Podle žalobce je třeba zdůraznit, že rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9Azs 192/2014 ze dne 30.9.2014 citovaný žalovaným v napadeném rozhodnutí není aplikovatelný v případě uvažování o zvláštních opatřeních podle ustanovení § 47 zákona o azylu, neboť žadatel o mezinárodní ochranu je ve zcela odlišném postavení než vyhošťovaná osoba. Zatímco osoba, která by bez uplatnění zvláštních opatření podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců, s nimiž se vypořádává rozsudek citovaný žalovaným, byla zajištěna podle ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, si za účelem prodloužení pobytu na území České republiky „pomůže“ odmítnutím spolupráce s policejním orgánem, osoba, která je žadatelem o mezinárodní ochranu, si naopak pobyt na území České republiky právě prodlouží řádnou spoluprací s žalovaným, neboť v případě, že by přerušila s žalovaným kontakt, by o postavení žadatele o mezinárodní ochranu přišla a zásadně by tak zhoršila svoje právní i faktické postavení. Neexistují tedy žádné důvody domnívat se, že by žalobce odmítl s žalovaným spolupracovat a mařil by řízení o udělení mezinárodní ochrany, především s ohledem na to, že se jedná o osobu dobře adaptovanou na pobyt v České republice, jejímž zájmem je v České republice pobývat a neexistuje nejmenší důvod domnívat se, že by žalobce z České republiky vycestoval, nebo by se stal pro žalovaného nedohledatelným, což by očividně hrozilo v případě přímého vyhoštění, nikoliv v době, kdy žalobce požívá statusu žadatele o mezinárodní ochranu a jeho pobyt na území České republiky je tedy zcela legální. Žalobce pouze pro úplnost zdůraznil, že v napadeném rozhodnutí absentuje byť jen zmínka o eventuální realizovatelnosti zvláštních opatření, tudíž v tomto ohledu se žalovaný zcela spolehl na údajnou neúčinnost zvláštních opatření a nelze tak jakkoliv „podpurně“ argumentovat jejich nerealizovatelností.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný **ve svém vyjádření k podané žalobě** argumentoval obdobně jako v napadeném rozhodnutí. S tvrzeními žalobce nesouhlasil. Konstatoval, že přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující nerespektování právního řádu ČR. Jednání žalobce, jak plyne z jeho pobytové historie, nedává dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

K námitce žalobce, že správní orgán shledává žádost žalobce jako účelovou, avšak ji neposoudil dle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu, správní orgán odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, č.j. 41Az 17/2016 ze dne 31.8.2016: „*Na rozdíl od žalobce soud, stejně jako žalovaný, shledává rozdíl mezi zjevně nedůvodnou žádostí o udělení mezinárodní ochrany, o níž ministerstvo podle §16 odst. 1 písm. h) zák. o azylu rozhoduje jejím zamítnutím, což je podle § 2 odst. 1 písm. e) zák. o azylu považováno za rozhodnutí ve věci (mezinárodní ochrany), a „účelovou žádostí“, která je důvodem rozhodnutí o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zák. o azylu. Pro účely rozhodnutí o zajištění žadatele totiž postačuje (kromě skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců), že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Avšak pro účely rozhodnutí o samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které musí být dle § 27 odst. 5 zák. o azylu vydáno ve lhůtě 30 dnů (tedy v mnohem delší lhůtě než rozhodnutí o zajištění), musí být kromě skutečnosti, že žadatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, rovněž prokázáno, že žadatel neuvádí skutečnosti, svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zák. o azylu. Může tudíž nastat situace, že i když jsou dány oprávněné důvody se domnívat, že se jedná o žádost účelovou, nemusí se současně jednat o žádost zjevně bezdůvodnou.“ V případě žalobce, který jako důvody o udělení mezinárodní ochrany uvedl válečný konflikt na Ukrajině a obavu z povolání do armády, je nutné se jeho žádostí meritorně zabývat.*

K námitce týkající se § 47 zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že v případě žalobce nezvažoval možné alternativy uvedené v § 47 zákona o azylu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 4 je prokazatelně uvedeno, že správní orgán se v případě žalobce dostatečně zabýval možností uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, nicméně došel k závěru, že by uplatnění těchto opatření nebylo dostatečně účinné, a to zejména vzhledem k tomu, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR. Žalovaný má za to, že uplatnění zvláštních opatření (§ 47 zákona o azylu) by nebylo účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě jmenovaného svědčí naprosté nerespektování právního řádu i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání. Volba mírnějších opatření než zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žalobce na azylovém řízení. Žalovaný přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce (především nerespektování uloženého správního vyhoštění), ze kterých vycházel a které nenasvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. V případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalobce v žalobě namítá, že odkazovaný rozsudek NSS ze dne 30.9.2014 č.j. 9Azs 192/2014 nelze aplikovat v případě využití zvláštních opatření dle § 47 azylového zákona, neboť se zabývá problematikou uložení zvláštních opatření dle § 123b a § 123c zák.č. 326/1999 Sb., správní orgán v této souvislosti odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 05. 09. 2016: „*K tomu soud musí podotknout, že předmětné rozhodnutí se sice skutečně týká případu zajištění cizince za účelem správního*

vyhoštění, ale současně obsahuje obecné závěry týkající se otázky možnosti využití zvláštních opatření dle zákona o azylu. “

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V **replíce ze dne 23.2.2017** žalobce setrval na svých argumentech uvedených v podané žalobě a dále konstatoval, že neopominutelnou podmínkou aplikovatelnosti § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je to, že účel zmaření event. vyhoštění musí být jediným účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu. Podle žalobce pokud v předmětném řízení vyplynulo, že žádost o mezinárodní ochranu není možné zamítnout z důvodu zjevné nedůvodnosti a je třeba zkoumat uváděné důvody z hlediska ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu, je nepochybné, že je vnitřně neudržitelné tvrdit, že žalobce (vedle potenciální snahy o zmaření vyhoštění) nesledoval i účel dosažení mezinárodní ochrany a tedy zásadní a především dlouhodobou změnu svého pobytového statusu na území ČR. Výše uvedený důvod je zjevně odlišným důvodem podání žádosti než pouhé zmaření správního vyhoštění. V případě žalobce dlouhodobě pobývajícího a pracujícího na území ČR je závěr, podle něhož o mezinárodní ochranu ve skutečnosti vůbec nestojí, zjevně absurdní a neexistují žádné důvody pro to, aby bylo možné důvodně předpokládat, že žalobce ve skutečnosti o přiznání mezinárodní ochrany vůbec nestál. Podle žalobce v žádném případě nemůže postačit pouhé konstatování toho, že žalobce učinil žádost o mezinárodní ochranu účelově, neboť účelovost jeho žádosti je pouhou prvotní podmínkou naplnění důvodnosti zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Vedle toho, že předmětná žádost musí být účelová, nesmí mít jiný (třeba i vedlejší) účel, tedy musí existovat oprávněné důvody k přesvědčení nejen o tom, že žádost byla podána účelově, nýbrž musí rovněž existovat oprávněné důvody k přesvědčení o tom, že žádost o mezinárodní ochranu nesleduje jiné důvody než samotné zmaření výkonu správního vyhoštění nebo jiného navrácení. Předmětnou otázkou se žalovaný vůbec v napadeném rozhodnutí nezabýval.

Dále žalobce ve svém podání v souvislosti s námitkou nesprávného posouzení možnosti aplikace zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.12.2016, č.j. 7Azs 269/2016-21, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *„Zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu je přitom možné uložit, lze-li se důvodně domnívat, že bude dostatečné k zabezpečení účasti žadatele v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Účel zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu je tedy odlišný od účelu zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, kterým je vycestování cizince z území, nikoli zabezpečení jeho účasti na správním řízení vedeném podle téhož zákona. Ústředním motivem uložení zvláštního opatření namísto zajištění je u obou variant důvodný předpoklad, že cizinec bude se správními orgány spolupracovat při realizaci daného opatření, tj. že opatření bude plnit svůj účel; přesto však automaticky neplatí, že cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro uložení zvláštního opatření podle zákona o pobytu cizinců, není možné uložit ani zvláštní opatření podle zákona o azylu, a to právě s ohledem na odlišný účel obou uvažovaných institutů a nezbytnost individuálního posouzení každého jednotlivého případu.“* K tomu žalobce dále konstatoval, že je tedy zjevné, že nemá motiv skrývat se před žalovaným, jelikož v takovém případě by ihned ztratil status žadatele o mezinárodní ochranu, nýbrž prodloužit svůj pobyt na území ČR. Závěr žalovaného o nepoužitelnosti zvláštních opatření podle § 47 je zvedla nedůvodný. Žalobce v minulosti dal

najevo, že nehodlá z ČR odcestovat a mařil výkon správního rozhodnutí, tedy je zjevné že, tím spíše bude poctivě plnit své povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu, aby mohl co nejdelší dobu požívat dobrodiní legálního pobytového statusu na území ČR a nemusel se skrývat před cizineckou policií. Závěr žalovaného o nepoužitelnosti zvláštních opatření podle §47 zákona o azylu tedy vychází ze zcela nesprávných premis týkajících se nepoužitelnosti institutu zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců.

Žalobce trval na tom, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Součástí **správního spisu** je rozhodnutí správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „OPKPE Praha“) č.j. KRPA-8966/ČJ-2017-000022 ze dne 6.1.2017, na jehož základě byl žalobce zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění cizince byla skutečnost, že dne 6. 1. 2017 při pobytové kontrole nepředložil hlídce OPKPE Praha žádný doklad opravňující jej k pobytu na území ČR. Následnou lustrací v příslušných evidencích bylo zjištěno, že jmenovanému bylo dne 16.11.2011 správním rozhodnutím OPKPE Praha č.j. KRPA-76078/ČJ-2011-000022, které nabylo právní moci dne 22.11.2011, uloženo vyhoštění z území členských států Evropské unie (dále jen EU) na dobu 3 let, přičemž lhůta pro vycestování byla stanovena do dne 22.12.2011. Bylo tedy zjištěno, že jmenovaný pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu, a to opakovaně. Z tohoto důvodu byl zajištěn, bylo s ním opětovně zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nebude i nadále respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení dne 6.1.2017 jmenovaný potvrdil výše uvedené údaje o jeho totožnosti a mj. sdělil, že si je plně vědom uloženého vyhoštění a svého neoprávněného pobytu počínajícího již dne 23.12.2011. Uvedl, že z ČR vycestoval pouze na Slovensko, nicméně po celou dobu pobýval v ČR, a to z ekonomických důvodů. Vypověděl, že do ČR přicestoval poprvé v r. 1999 za prací a výdělkem, měl tehdy pracovní povolení a jezdil na Ukrajinu navštěvovat rodiče a sourozence. Pokračoval, že je s rodinou v kontaktu a posílá jí peníze, které v ČR vydělá, pracuje však pouze příležitostně na brigádách. Prohlásil, že je svobodný a bezdětný, nesdílí domácnost s občanem EU a nemá v ČR žádné příbuzné ani jiné blízké osoby, jeho rodina žije na Ukrajině a v současnosti bydlí u známé, adresu však nezná. Doplnil, že mu ve vycestování nebrání žádná překážka, chce však zůstat v ČR a vydělávat peníze. Dne 7.1.2017 podal jmenovaný žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že žádá o azyl z důvodu probíhajícího vojenského konfliktu na Ukrajině. Doplnil, že by byl pravděpodobně povolán a z přesvědčení se toho nechce účastnit a brát do ruky zbraň.

V **odůvodnění napadeného rozhodnutí** žalovaný argumentoval tím, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo jej pozdržet, ačkoliv jmenovaný mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. K uvedenému závěru dospěl správní orgán na

základě skutečnosti, že žalobce pobýval v ČR podle vlastních slov již od roku 1999, o udělení mezinárodní ochrany však požádal teprve v listopadu 2003 poté, co mu bylo správním rozhodnutím uloženo vyhoštění. Správní řízení o této první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bylo pravomocně ukončeno již v červenci 2006, opakovanou žádost o mezinárodní ochranu však podal teprve po svém opakovaném zadržení policií, zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Učinil tak tedy teprve po více než 10 letech nelegálního pobytu na území České republiky. Během tohoto období se mohl volně pohybovat a mohl se tedy dostavit buď na příslušný orgán Policie ČR, či přímo do přijímacího střediska Ministerstva vnitra ČR a podat žádost o mezinárodní ochranu. Možnost podat žádost o mezinárodní ochranu tedy nesporně měl. Současně je také evidentní, že mu byl znám také způsob podání žádosti o mezinárodní ochranu, když v ČR již v roce 2003 o mezinárodní ochranu žádal. I v prvním případě však podal svou žádost až po 4 letech pobytu na území a poté co mu bylo uloženo správní vyhoštění. Nyní žádost o mezinárodní ochranu podal teprve tehdy, kdy s ním bylo opakovaně zahájeno správní řízení o vyhoštění a výkon tohoto vyhoštění se stal díky jeho zajištění Policií ČR reálným. Z toho je zřejmé, že ač pobývá na území ČR od pravomocného ukončení předchozího azylového řízení již více než 10 let, opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal teprve po svém opakovaném zadržení a následném zajištění Policií ČR a jeho jednání je tedy naprosto účelové. Je také zřejmé, že již v minulosti opakovaně právní řád ČR narušoval, kvůli čemuž mu bylo v roce 2003 a znovu v roce 2011 uloženo správní vyhoštění na 3 roky. Jak vyplynulo z jeho výpovědi, ani v jednom případě uložené správní vyhoštění nerespektoval. V průběhu správního řízení o zajištění podle zákona o pobytu cizinců se žalobce vyjadřoval v tom smyslu, že se na Ukrajinu nechce vracet z ekonomických důvodů. Neuvedl však žádnou hrozbu spojenou se svým návratem do vlasti. Naopak výslovně prohlásil, že mu ve vycestování z ČR nic nebrání. Ve své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany poté již tvrdil údajné obavy z válečného konfliktu na Ukrajině a z povolání do armády. Z jednání žalobce bylo podle žalovaného patrné, že jeho opakovaná žádost o mezinárodní ochranu byla účelová, podaná pouze s cílem legalizovat si pobyt a vyhnout se vyhoštění.

Dále žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že cílem jmenovaného ve skutečnosti není získat ochranu před pronásledováním, resp. vážnou újmu, když se jich ani neobává, nýbrž snaha vyhnout se svému zajištění a vyhoštění byl by jeho propuštěním ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. V průběhu řízení o zajištění vedeného OKPE Praha bylo také jednoznačně prokázáno, že jmenovaný se vyhýbal svým povinnostem, když dlouhodobě, opakovaně a zcela vědomě nerespektoval svou povinnost vycestovat z území EU, a to ani poté, co mu bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle názoru správního orgánu účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě jmenovaného svědčí nejen jeho dlouhodobé a vědomé nerespektování právního řádu i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání. Je tedy zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Dle závěru NSS judikovaného v rozsudku sp.zn. 9Azs 192/2014 ze dne 30.9.2014 pak jednoznačně platí, že za situace, kdy cizinec nevycestoval z území, v době stanovené správním rozhodnutím o vyhoštění, je zásadně vyloučeno uložení zvláštního opatření namísto jeho zajištění.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona

č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Soud žalobu **shledal nedůvodnou.**

Podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Podle § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve,

Podstatou sporu v projednávané věci je, zda žalovaný mohl vydat rozhodnutí o zajištění žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu za situace, kdy si žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu, přičemž byl zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace správního vyhoštění a zároveň jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany nebyla podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu zamítnuta jako zjevně bezdůvodná.

Žalobce předně namítal, že napadené rozhodnutí trpí zásadní vadou vnitřní rozpornosti, neboť žalovaný v jeho odůvodnění tvrdí, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla podána pouze za účelem zmaření správního rozhodnutí, a zároveň konstatuje, že bude žádost žalobce posuzovat z věcné stránky, protože se v ní nacházejí argumenty, které takové vyhodnocení vyžadují, čímž uznal, že žalobce svojí žádostí mimo jiné sledoval i udělení mezinárodní ochrany, ačkoliv ji podal rovněž za účelem zmaření vyhoštění a mohl ji podat i dříve, a tudíž důvod zajištění podle ustanovení § 46a písm. e) zákona o azylu není dán, neboť tento důvod lze užít pouze v případě, že žadatel svojí žádostí nesleduje získání mezinárodní ochrany nebo jiný účel odlišný od pouhého zmaření správního vyhoštění.

Soud nepřisvědčil shora uvedené argumentaci žalobce. V daném případě se soud ztotožňuje s názorem vysloveným v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7.12.2016, č.j. 41Az 23/2016-27, který je na nyní projednávanou věc zcela aplikovatelný, a jenž aproboval i Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 28.2.2017, č.j. 4Azs 9/2017-31. V uvedeném rozsudku soud dospěl k názoru, že je zásadní rozdíl mezi pojmem

„zjevně nedůvodná žádost“ o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu, o níž ministerstvo rozhoduje jejím zamítnutím, což je podle § 2 odst. 1 písm. e) zákona o azylu považováno za rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany a pojmem „účelová žádost“, coby důvodu rozhodnutí o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Pro účely rozhodnutí o zajištění žadatele totiž postačuje, kromě skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Avšak pro účely rozhodnutí o samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které musí být dle § 27 odst. 5 zákona o azylu vydáno ve lhůtě 30 dnů (tedy v mnohem delší lhůtě než rozhodnutí o zajištění), a o níž se vede samostatné řízení, musí být kromě skutečnosti, že žadatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, rovněž prokázáno, že žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Může tudíž nastat situace, že i když jsou dány oprávněné důvody se domnívat, že se jedná o žádost účelovou, nemusí se současně jednat o žádost zjevně bezdůvodnou.

V projednávaném případě postupoval žalovaný zcela správně, když zajistil žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, i když posoudil jeho tvrzení v žádosti o mezinárodní ochranu jako potenciálně důvodná, tedy resp. i když neshledal žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou ve smyslu § 16 odst. 1 písm. h) téhož zákona. V daném případě nemohl bez jakéhokoli bližšího zkoumání těchto tvrzení dospět k závěru, že jsou tvrzení žalobce zjevně nedůvodná, a to i za situace, kdy měl na základě okolností zajištění a dosavadního chování žalobce na území ČR podezření, že jeho motivem k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla pouze snaha vyhnout se realizaci správního vyhoštění. Napadené rozhodnutí tak není vnitřně rozporné, jak tvrdí žalobce. Žalovaný dospěl ke správným závěrům, co se týče důvodů pro zajištění žalobce a zároveň existence důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které měly být přezkoumány v samostatném řízení. Soud má za to, že žalovaný zajistil žalobce v souladu s § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, kdy tento svůj postup v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem zdůvodnil. Žalobce pobývá na území ČR již od roku 1999, o udělení mezinárodní ochrany však požádal poprvé až v listopadu 2003 (o této žádosti bylo rozhodnuto v roce 2006 tak, že žalobci nebyla mezinárodní ochrana udělena), když mu bylo správním rozhodnutím uloženo vyhoštění. Další žádost o mezinárodní ochranu však žalobce podal teprve po svém opakovaném zadržení policií, zajištění a umístění do detenčního zařízení, a to teprve po více než 10 letech nelegálního pobytu na území ČR. Z ničeho nevyplynulo, že by se žalobce během svého pobytu na území ČR snažil svůj pobyt legalizovat prostřednictvím zákona o pobytu cizinců. Žalobci rovněž nic nebránilo, aby požádal kdykoliv během svého desetiletého pobytu na území ČR opakovaně o udělení mezinárodní ochrany, pokud se domníval, že jsou důvody pro její udělení.

S ohledem na shora uvedené má soud účelovost žádosti žalobce o mezinárodní

ochranu shodně s žalovaným za prokázanou nespornými skutkovými okolnostmi, které vyplývají z obsahu správního spisu a jsou jím zároveň doloženy. Dle názoru soudu je v daném případě zcela oprávněné domnívat se, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu, tak jak uvedl i žalovaný v napadeném rozhodnutí, pouze s cílem vyhnout se vyhoštění, čemuž především nasvědčuje její opětovné podání až po vydání správního rozhodnutí o jeho vyhoštění. Na shora uvedeném nemůže nic změnit ani tvrzení žalobce, že je občanem Ukrajiny, tedy země, jež se nachází ve složité politické situaci, a tedy že by vůbec nestál o udělení mezinárodní či doplňkové ochrany, a že by nejpozději v okamžiku, kdy o ní požádal, za jediný důvod své žádosti považoval pouhé zmaření správního vyhoštění, když navíc neexistuje sebemenší indicie svědčící o tom, že by snad např. zamýšlel opustit ČR a odcestovat do dalšího, třetího státu.

V posuzovaném případě byly kumulativně naplněny všechny tři podmínky k tomu, aby mohl být aplikován § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Byla podána žádost o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců, existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a žalobce mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve. Závěr žalovaného o úmyslu žalobce vyhnout se správnímu vyhoštění byl náležitě podložený, napadené rozhodnutí podle názoru soudu vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a žalovaný nepřekročil ani meze správního uvážení, když postupoval plně v intencích zákona.

K výkladu žalobce, týkajícího se ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu soud uvádí, že tento by v praxi vedl k praktické nepoužitelnosti daného institutu, neboť by se omezoval pouze na situace, ve kterých žadatel o mezinárodní ochranu prohlásí, že svou žádost podává pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet. Shora uvedené ustanovení nelze užít pouze v případech, kdy žadatel, který se ocitne v situaci žalobce, tedy reálně mu hrozí vyhoštění, ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvede žádný jiný důvod, než svou obavu z vyhoštění.

Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce, že žalovaný nedostatečně a nesprávně posoudil aplikovatelnost zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu.

Žalobce měl za to, že odůvodnění žalovaného ve vztahu k možnosti uložit zvláštní opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu je nesprávné a vychází z mylného pochopení institutu zvláštních opatření zakotvených v předmětném ustanovení.

Podle názoru soudu se žalovaný dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Žalovaný dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, neboť žalobce nejenže dlouhodobě, opakovaně a vědomě nerespektoval právní řád ČR a jemu uložené povinnosti, ale také jednal zcela účelově. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, a zároveň proto shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona.

Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. Nerespektování pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění představuje závažné protiprávní jednání, jehož protiprávnosti si žalobce musel být vědom. V případě žalobce, který na území ČR pobýval více než 10 let nelegálně, nejedná se u něj o jediné porušení právních předpisů, ani o nezákonný vstup nebo pobyt na území České republiky, ale o opakované a ve vztahu k nelegálnímu pobytu i dlouhodobé nerespektování právního řádu České republiky, což vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. S ohledem na shora uvedené tak mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo možné použít a zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.

K tvrzení žalobce, že neexistují žádné důvody domnívat se, že by odmítl s žalovaným v řízení o udělení mezinárodní ochrany spolupracovat, soud uvádí, že žalobcem předestřený zájem pobývat na území ČR v souvislosti s žádostí o mezinárodní ochranu, která byla vyhodnocena jak žalovaným tak i zdejším soudem jako účelová, nezavdává věrohodnou záruku spolupráce s žalovaným v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Nelze také přihlížet k tvrzení, že se jedná o osobu dobře adaptovanou na pobyt v ČR, jejíž zájem je zde pobývat. Žalobce sice pobývá na území ČR již od roku 1999, nicméně po skončení jeho pracovního povolení se za celou dobu pokusil svůj pobyt zde legalizovat pouze dvakrát, a to vždy na základě žádosti o mezinárodní ochranu a pokaždé až po vydání rozhodnutí o jeho vyhoštění. Na správnosti závěru žalovaného nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobce v žalobě správně poukázal na to, že žalovaným zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, sp.zn. 9Azs 192/2014, se netýká zajištění podle zákona o azylu, nýbrž zajištění za účelem správního vyhoštění.

Závěrem soud konstatuje, že žalovaný při svém rozhodování uvážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a uvážil všechny podmínky zajištění účastníka řízení podle národních předpisů, evropského práva i aktuální judikatury. Zhodnotil všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měla na zřeteli základní zásady správního práva.

Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správního orgánu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 1. března 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová